

dubte- sinó a un error de transmissió escrita. No sé encara a hores d'ara quina era la frase, però, d'acord amb el que va passar, molt correcta no seria. La dona -ja dic- estava llegint plaentement l'exercici. De sobte, va esdevenir roja com una tomaca vermella i es va posar a fer arcades i a unflar i desunflar les dues galtes reiterativament i sincrònica. Els altres viatgers suposaren el que pareixia més evident: que boçaria per la boca. Per la boca, si; però no va vomitar. Intentaren d'escapar-se del radi d'abast de Sensecap; i van tenir-hi èxit tots, llevat d'un home acabat d'operar de les dues cames i que es trobava enfront de la correctora.

L'home (impedit de les cames, però no dels ulls) s'ho va veure venir, però no hi va poder fer res. La dentadura de dalt, la inofensiva, li va colpejar perfectament i àmplia les dues ce-

lles, la de la dreta i la de l'esquerra. La dentadura de baix, la impertinent, -lívíd, atòni i bocabadat com es trobava-, se li va colar per la boca sense dilació i sense dir bèstia què fas ací. Aquesta dentadura va anar a parar a la campaneta del paladar. Afortunadament, un altre home, que acabava de fer la carrera de medicina, li la va traure sense operació quirúrgica ni anestèsia local. La meua nota fou un zero just, ni més ni menys.

El darrer cas que referiré, l'intitule "El cas Ciclop". El meu professor de llatí, que en guerra visca i que batejarem amb el malnom de Ciclop (s'hi veia tan poquet, l'animalet), ja havia llegit tota mena de traduccions aberrants i de disbarats lingüístics i sintàctics al llarg de la seua llarga, més aviat mil·lenària, vida com a docent. O així ho creia ell, pobre home. Algun mot, sintagma, frase, paràgraf o

text d'aquell el meu examen -fins aleshores impecable- li degué pegar una puntellada al fetge. El fet és que, com no es creia allò que estava veient, va avançar tot d'un plegat el cap cap a la incapible traducció (no ve malament de dir ací de bell nou que la culpa no va ser meua, sinó del canal escrit), tan de pressa que no va tenir temps per a apartar el bolígraf amb què corregia de la trajectoria que descrivia l'òrbita de l'ull dret en el seu viatge cap a cinc mil·límetres del full de l'examen.

Atés que el bolígraf duia posada la caperutxeta, li va buidar l'ull dret, que, sortosament, era de cristall. Tanmateix, no el va poder recuperar. El gos, que pareixia que dormia, va creure que l'amo li llançava un os i va córrer a la seua percaça. El va empomar al tercer bot i el va amagar al jardí, de 80 metres quadrats. I encara hi és: Ciclop no l'ha pogut tro-

bar fins ara, tot i que ja porta un altre tros de vidre a l'ull. La meua nota fou un zero precis.

Altres fetes podria jo contar-vos. Tanmateix, ho deixaré córrer, la meua "summa habilitas" no té cap necessitat ni de més fama ni de més glòria, habitant com ja habita a l'Olimp, al costat de les altres muses i arts. Un consell, però, si que vos donaré: ull viu quan corregiu exàmens! Ben alerta heu d'anar, no amb els meus cognoms -que no coneixeu sencers-, però sí amb tots aquells que es diuen Joan Picó (i mira que en hi ha, eh?), perquè segur que puc estar jo entre ells. Agafeu totes les precaucions possibles (encara en seran poques): foteu fora la gateta siamesa o qualsevol altre gat, tanqueu ben fort la boca els/les "Sensecap", i lleveu-li la caperutxeta al bolígraf, per si de cas. Una altra cosa puc ésser, traïdor, no.

TRETS

Continuem aquesta secció on bimestralment apareixen personatges, gent del poble, que la nostra càmera fotogràfica recerca pels carrers.

**Racó del
Carrer
Castelló**